νέττα ζήτησε ἀπὸ τὴν ἡγουμένη τὴν ἄδεια νὰ πάη νὰ προσευχηθῆ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ ἀνθρώπου..

Ἡ ἡγουμένη δὲν τῆς ἔφερε κιμμιὰ ἀντίρρηση, καὶ ἡ Φανέττα πῆγε νὰ προσευχηθῆ μπρὸς στὸ μαρμαρένιο ἐσταυρωμένο, ποὺ ἤταν στημένος σὲ μιὰν ἄκρη, στὸν κῆπο τοῦ μονασταριοῦ.

***

Οἱ ὧρες περνοῦσανε, ἡ θανατικὴ ἐκτέλεση τοῦ λησταῖ εἶχε γίνει, ἡ καλόγρηες εἶχανε μαζευτεῖ σὲ μεγάλη σάλα τοῦ μονασταριοῦ γιὰ τὸν τακτικὸ βραδυνὸ ἀδελφικὸ ἀσπασμό, μα ἡ Φανέττα δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα ἀπὸ τὸν κῆπο.

Ἔτρεξαν νὰ τὴ βροῦνε, μὰ τοῦ κάκου.

Τοῦ κάκου ἔψαξαν μὲ λομπάδες σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ κήπου. Πουθενὰ δὲν βρήκανε κανένα ἴχνος της. Ἡ μυστηριώδης ἐξαφάνισίς της κατεστρόμαξε τὶς καλόγρηες, γιατὶ δὲν μπορούσανε νὰ τὴν ἐξηγήσουνε.

Ἡ εἴδηση αὐτή, ὅταν μαθεύτηκε στὴ Βερόνη, ἀνησύχησε ὅλο τὸν κόσμο.

Οἱ ἀρχὲς τοῦ τόπου, διέταξαν ἀμέσως νὰ γίνη ἔρευνα σ' ὅλη τὴν πόλη. Μὰ πάλι δὲν βρήκανε τίποτα. Τότε παρουσιάστηκε, μὲ δακρυσμένα μάτια, ἡ παραμάνα τῆς Φανέττας, ἡ ὁποία εἶπε στοὺς ἄρχοντας ὅτι ἡ Φανέττα εἶχε πεθάνει καὶ βρίσκοταν μέσα στὸν τάφο ποῦχαν ρίξει καὶ τὸ λησταῖ Μότζερ.

Στὴν ἀρχή, κανεὶς δὲν τὴν πίστευε.

Μὰ ὅταν ἀπελπίστηκαν πῶς θὰ εὕρισκαν τὴ Φανέττα, ἀπεφάσισαν νὰ ὑπακούσουν στὶς θερμὲς παρακλήσεις της. Πῆγαν τότε ἀμέσως, ἄνοιξαν τὸν τάφο τοῦ λησταῖ καὶ βρήκανε μέσα δύο πτώματα : τὸ Μότζερ καὶ τὴ Φανέττα !...

Τὸ θαῦμα ὅμως ἤτανε ὅτι τὸ πτῶμα τοῦ λησταῖ δὲν ἔφερε κανένα σημάδι ἀπὸ τὰ φρικτὰ βασανιστήρια ποὺ τοὔχαν κάμει. Τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του—ποὺ τοῦ τὰ εἶχανε σπάσει πρὶν τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι—ἤτανε γερά, καὶ τὸ κεφάλι ἤτανε κολλημένο στοὺς ὤμους του !...

Ὁ Μότζερ εἶχε ἀγκαλιασμένη τὴ μνηστή του. Τὰ χείλη του ἄγγιζαν τὸ μέτωπό της.

Εἶχε δίκηο ὁ λησταῖς : ἡ παρουσία τῆς ἀγνῆς παρθένας στὸν τάφο του τὸν εἶχε καθαρίσει ἀπ' ὅλες τὶς ἁμαρτίες του, τὸν εἶχε ἐξαγνίσει !...

CHARLES FOLEY

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΜΙΑ ΑΦΑΝΤΑΣΤΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Μιὰ τραγωδία μοναδικὴ στὰ δικαστικὰ χρονικὰ συνέβη πρὸ μηνῶν σὲ μιὰ ρουμανικὴ κωμόπολι, τὸ Μπακάου. Ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνώτερους δικαστικοὺς τῆς πόλεως, ὁ Ν. Τζιόρτζιου εἶχε ἐγκαταλείψει πρὸ 2 1)2 ἐτῶν τὴν φίλην του, μὲ τὴν ὁποία ἐζοῦσε ἀπὸ ἐτῶν. Ἐκείνη τότε τὸν παραμόνεψε ἕνα βράδυ ποὺ γύριζε στὸ σπίτι του καὶ τοῦ ἄδειασε κατάμουτρα ἕνα ὁλόκληρο δοχεῖο βιτριόλι. Ὁ δικαστὴς ἐτυφλώθηκε ἐντελῶς καὶ ἡ ἐνδικητικὴ φίλη του συνελήφθη καὶ κλείσθηκε στὴν φυλακή. Ὅταν ἔγινε ἡ δίκη, στὴν ὁποία παρευρέθη ὡς μάρτυς κατηγορίας καὶ ὁ τυφλὸς πειὰ δικαστής, ἡ κατηγορουμένη ἐδήλωσε ὅτι προέβη στὴν πράξη της ἀπὸ τήν... ὑπερβολικὴ της ἀγάπη γιὰ τὸν παθόντα, τὸν ὁποῖο, ἐπρόσθεσε, ἐξακολουθοῦσε ἀκόμη νὰ ἀγαπάη καὶ ὅτι ἤταν πάντοτε πρόθυμη νὰ θυσιάση καὶ τὴν ζωή της πρὸς χάριν του ! Ὅταν ἄκουσε τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁ τυφλὸς δικαστὴς ἐδήλωσε ὅτι ἀποσύρει τὴν μήνυσή του, καὶ ὅτι σκοπεύει νὰ παντρευθῆ τὴν κατηγορουμένη.

Πραγματικὰ μόλις ἀποφυλακίσθηκε ἡ νέα ἔγινε ὁ γάμος τους καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι ἔζησαν πειὰ εὐτυχισμένοι καὶ ἥσυχοι.

Ἀλλὰ ἂν ὁ Τζιόρτζιου ἐσυγχώρησε τὴν γυναίκα ποὺ τοῦ εἶχε καταστρέψει τὴ ζωή, δὲν τὴν ἐσυγχώρησε ὅμως καὶ ἡ μητέρα τοῦ τυφλοῦ δικαστοῦ, ἡ ὁποία ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὁλόκληρα χρόνια, μόλις βρῆκε εὐκαιρία, παρεφύλαξε τὴν νύφη της καὶ τὴν ἐσκότωσε πυροβολήσασα ἐναντίον της.

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΟΥΝ

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΕΡΓΑ

Ὅταν ὁ διάσημος ζωγράφος Βερνὲ πήγαινε κάποτε ἀπὸ τὴν Γαλλία στὴν Ἰταλία, τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖο ταξείδευε, κατελήφθη ἀπὸ τρομερὴ τρικυμία. Οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ σκάφους εἶχαν γίνει πελιδνοὶ ἀπὸ τὸ φόβο τους...

Ὁ Βερνὲ ὅμως ὄχι μόνον δὲν φοβήθηκε ἀλλά... κατενθουσιάσθηκε μὲ τὴν σπανία εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιάζετο νὰ ζωγραφίση μιὰ θύελλα «ἐκ τοῦ φυσικοῦ» ! Ἀφοῦ ἐζήτησε τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν πλοίαρχο, ἀνέβηκε στὸν μεγάλον ἱστὸ τοῦ πλοίου, ὅπου καὶ δέθηκε στερεὰ μ' ἕνα σχοινί. Κι' ἀπὸ κεῖ παρηκολούθησε σκιτσάροντας τὸ θέαμα τῆς θυέλλης, κινδυνεύοντας νὰ παρασυρθῆ ἀπὸ τὰ μαινόμενα κύματα !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἕνα ἐπεισόδιο τοῦ Βολταίρου. Ὁ ἀγέρωχος, ἀλλὰ καὶ θρασύδειλος ἱππότης ντὲ Ροάν. Ὅπου ὁ Βολταῖρες ξυλοκοπεῖται. Ἡ μονομαχία.. ποὺ δὲν ἔγινε. Ὁ τρόμος τοῦ Ντὲ Ροάν. Πῶς ἔπιε τὸ ρετσινόλαδο ὁ ἠθοποιὸς Σίμψων. Καὶ πῶς ἐξεδικήθη τὸν γιατρὸ του πεθαίνοντας χωρὶς νὰ τὸν πληρώση κ. τ. λ.

Ὁ Βολταῖρος δειπνοῦσε κάποτε στὸ σπίτι τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας δουκὸς ντὲ Σουλλύ, ὅπου ἤταν προσκαλεσμένος κ' ὁ ἀγέρωχος ἱππότης ντὲ Ροάν.

Ὁ κ. ντὲ Ροάν εἶχε τότε μεγάλη ἰσχύ, λόγῳ τοῦ συνδέσμου του μὲ τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας. Ματαιοδοξος δὲ καθὼς ἤταν, ἐθεώρησε ταπεινωτικὸ νὰ παρακάθεται στὸ ἴδιο τραπέζι μ' ἕναν κοινὸ θνητό, ὅπως θεωροῦσε τὸ Βολταῖρο. Σὲ μιὰ στιγμὴ λοιπόν, θέλοντας νὰ προσβάλη τὸν Βολταῖρο, εἶπε δυνατά, ὅτι οἱ ποιηταὶ δὲν χρησιμεύουν τίποτ' ἄλλο, παρὰ μόνο στὸ νὰ διασκεδάζουν τοὺς εὐγενεῖς ποὺ τοὺς κάνουν τὴν τιμὴ νὰ τοὺς προσκαλοῦν στὸ τραπέζι τους. Ὁ Βολταῖρος, πειράχτηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἱππότου κ' ἔσπευσε νὰ τοῦ δώση τὴν ἀπάντησι ποὺ τοῦ χρειάζοταν.

— Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ νέος ποὺ μιλεῖ μὲ τόση θρασύτητα ; ρώτησε τότε ὁ ἀγέρωχος ἱππότης, ρίχνοντας μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ στὸ Βολταῖρο καὶ προσποιούμενος πως δὲν τὸν γνωρίζει.

— Αὐτὸς ὁ νέος, κύριε, τοῦ εἶπε τότε ὁ Βολταῖρος, εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τιμᾶ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρει, καὶ δὲν τὸ κυλάει μὲς στὶς λάσπες σᾶν μερικοὺς ἄλλους...

Ἀκούγοντας τὰ περήφανα αὐτὰ λόγια, ὁ κ. ντὲ Ροὰν ἔγινε ἔξω φρενῶν. Καί, θρασύδειλος καθὼς ἤταν, ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲν δὲν εἶπε τίποτα, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες ὅμως, ἐπλήρωσε μερικοὺς μπράβους καὶ τοὺς ἀνέθεσε νὰ ξυλοκοπήσουν τὸν ποιητή.

Ἕνα βράδυ, πράγματι, ἐνῶ ὁ Βολταῖρος βρισκόταν ἀνύποπτος στὸ σαλόνι τοῦ κ. ντὲ Σουλλύ, τὸν εἰδοποίησαν ὅτι στὸν προθάλαμο τὸν ζητοῦσαν κάτι ὑληρέτες. Ὁ Βολταῖρος βγῆκε ἀμέσως νὰ δῆ τί τὸν θέλουν, ὅταν βρέθηκε δὲ στὸν προθάλαμο, οἱ μπράβοι τοῦ ντὲ Ροάν, μεταμφιεσμένοι σὲ λακέδες τοῦ ἐπετέθησαν καὶ τὸν ἄφισαν σχεδὸν ἀναίσθητο ἀπὸ τὸ ξύλο !

Ὁ δοὺξ ντὲ Σουλλύ, μολονότι ἡ ἐπίθεσις εἶχε γίνει μὲς στὸ σπίτι του καὶ ἐναντίον ἑνὸς καλεσμένου του, δὲν ἐτόλμησε νὰ καταδιώξη τὸν κ. ντὲ Ροάν, φοβούμενος μὴν ἐπισύρη τὴν δυσμένεια τοῦ βασιλέως.

Ὁ Βολταῖρος ὅμως δὲν ἐνοοῦσε νὰφίση ἀνεκδίκητη τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ εἶχε γίνει. Μόλις λοιπὸν ἔγινε καλὰ ἀπὸ τὰ τραύματά του, κλειδώθηκε στὸ σπίτι του κ' ἐπεδόθη στὴν ἐκμάθηση τῆς ξιφασκίας καὶ στὴ μελέτη τῆς ἀγγλικῆς γλώσσας. Καὶ τὴν μὲν ξιφασκία τὴν ἐμάθαινε γιὰ νὰ τιμωρήση τὸν ὕβριστή του, τα δὲ ἀγγλικὰ γιὰ νὰ τοῦ χρησιμεύσουν ὅταν θά... ἐξορίζετο, μετὰ τὴν μονομαχία του...

Ὅταν τέλος ἐπείσθη ὅτι κατεῖχε κολὰ τόσον τὴν τέχνη τῆς ξιφασκίας ὅσο καὶ τὰ ἀγγλικά, ἔστειλε ἕναν φίλο του στὸν ἱππότη, προκαλῶντας τον σὲ μονομαχία. Ὁ ἱππότης ἐδέχθη, καὶ ἡ μονομαχία ὡρίσθη γιὰ τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ.

Σὲ διάστημα ὅμως τῆς νυκτός, ὁ «γενναῖος» ἱππότης ἔτρεξε στὸν βασιλέα καὶ φρόντισε νὰ πλείση τὸν ἀντίπαλό του, τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα, στὴν Βαστίλλη !...

***

Ὁ διάσημος ἠθοποιὸς Σίμψων ἔτυχε κάποτε νἀρρωστήση. Ὁ γιατρός του Ἀσλεῦ—μιὰ ἐπιστημονικὴ κορυφὴ τῆς ἐποχῆς του—τοῦ συνέστησε νὰ πάρη ρετσινόλαδο, αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε, μὲ κανένα τρόπο, νἀκολουθήση τὴν συμβουλή του. Ὁ ἔξυπνος γιατρὸς τότε κατέφυγε στὸ ἑξῆς στρατήγημα :

Ὁ Χάρου Σίμψων ἔπαιζε, τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κάποιο ἔργο, στὸ ὁποῖον ὑπεδύετο ἕναν κατάδικο, ὁ ὁποῖος ὤφειλε στὴν τελευταία πράξη, νὰ πιῆ ἕνα ποτῆρι δηλητήριο, τὸ ὁποῖο τοῦ προσέφερεν ἕνας στρατιώτης. Ὁ Ἀσλεῦ λοιπὸν συνεννοήθηκε μὲ τὸν συγγραφέα τοῦ ἔργου καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ὑπεδύετο τὸν στρατιώτη ἀντὶ νὰ προσφέρη στὸν Σίμψων τὸ δηλητήριο, ἕνα ποτῆρι δηλαδὴ μὲ νερό, ὅπως ἐγίνετο συνήθως, τοῦ προσέφερε ἕνα ποτῆρι μέ... ρετσινόλαδο ! Φαντάζεσθε τὴν κατάπληξη καὶ τὴν φοβερὰ τοῦ Σιμψων ὅταν ἀντελήφθη τὸ παιχνίδι ποὺ τοῦ εἶχαν παίξει ! Ἦταν ὀργὰ ὅμως πλέον... Τὸ κοινόν, ἀπὸ τὴν πλατεῖα, παρακολουθοῦσε μὲ ἀγωνία τὴν σκηνή, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ χάση τὸ περιεχόμενον τοῦ ποτηριοῦ... Ἀναγκάσθηκε, λοιπόν, θέλοντας καὶ μή, νὰ τὸ πιῆ.

— Θὰ ἐκδικηθῶ ! ἀνέκραξεν ὁ Σίμψων ἀφοῦ ἤπιε τὸ λάδι.

Καὶ πράγματι, ἐτήρησε τὸν λόγο του : Ἀπέθανε, σὲ λίγον καιρό, χωρὶς νὰ πληρώση τὸν λογαριασμὸ τοῦ γιατροῦ του !...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ
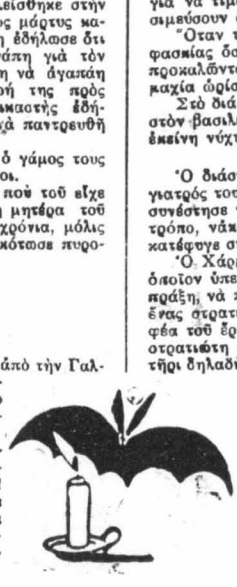
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΣ